

Era el seu secret. Cada nit, quan tots la creien adormida, treia l'àlbum de fotografies de sota els llençols. Amb el dors de la màniga de l'envellida camisolada en fregava una a l'atzar. Treia la pàtina sèpia del temps, es produïa la màgia. S'escolava dins la imatge i, traslladant-se fins l'antic escenari, revivia vivències, no per antigues oblidades. Si li abellia, en canviava algun detall, perfilava la biografia.

Tot d'una, la veu del seu gendre, a l'habitació contigua, la sobresaltà. Sentí com deia a la seva dona:

—No ens la podem pas emportar a estiuejar amb nosaltres, la teva mare. Fóra una nosa. Potser li hauríem de trobar lloc a una residència per uns dies.

«Què s'ha cregut aquest poca-solta?», es digué. Ara sí, mataria dos pardals d'un tret. Passà els fulls amb avidesa fins al dia del seu casament. Se sentí com Aladí davant la llàntia amb l'ansia de veure aconseguits els desitjos. Brunyí amb força la fotografia que recollia el moment del “Sí” davant l'altar i, escolant-s'hi, intercanvià el que havia estat el seu marit per aquell altre xicot tan eixerit que sempre li havia fet el pes, el del simpàtic clotet a la barbeta, i pronuncià, amb contundència, de nou l'afirmació. Corregit l'error de joventut, avançà força fulls fins al dia del casament de la seva filla i féu el mateix gest. Canvià aquell ximple de comptable que tenia per gendre pel veí del quart, agradable i amb un ofici, lampista, gairebé poètic: crear llum i fer rajar aigua, tota una màgia. Guardà l'àlbum i s'adormí satisfeta.

L'endemà, una dona que no havia vist mai i que deia ser la seva filla l'ingressà a una residència sota el pretext que havia perdut la xaveta i que ja no la reconeixia. Tenia un clotet a la barbeta.